

ligger slet ikke her. Med Hensyn til Overtrækningen har det tidt været berørt, at den daværende Finansminister overtrak Statens Konto i Nationalbanken med 5 Mill. Kr. Man maa erindre, under hvilke Forhold det var. Den daværende Finansminister havde bestemt erklæret, at hvis forskellige Love vedtoges, vilde der ingen Penge være til at føre Lovene ud i Livet for. Han maatte naturligvis da rejse Penge for at holde hele Statsmaskineriet i Gang. Der maatte ogsaa skaffes Penge blot til Udredelse af Lønninger, til Udredelse af saa nødvendige Udgifter som til de fornødne Kul til Jernbanerne. Der var altsaa ikke noget at sige til, at han overtrak Kontoen. Jeg siger heller ikke noget med Hensyn til, at den nuværende højtærede Finansminister har overskredet Kontoen i Nationalbanken med et Beløb, der drejer sig om 12-13 Mill. Kr. Men ganske vist havde det været ønskeligt, om den højtærede Finansminister havde givet Tingenes Finansudvalg en Meddelelse i Foraaret, inden Rigsdagen skiltes; man var da ikke bleven saa overrasket over, at Beløbet er blevet saa stort, som det er.

Højre skal altsaa for sit Vedkommende ikke have store Betænkeligheder ved Statslaanet, men man ønsker kun paa enkelte Punkter at faa nogle Oplysninger af den højtærede Finansminister, og om det har været paatænkt, at denne Forhandling skulde slutes overordentlig hurtigt, maaske i Dag, tror jeg derfor ikke, at det vil kunne lykkes; men at det vil kunne ske i Løbet af de allernærmeste Dage, er jeg forvisset om.

Madsen-Mygdal: Efter de Udtalelser, vi nys have hørt af det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tolderlund), er der ikke Anledning for mig til at fremsætte mange Betragtninger. Han har udtalt sin Beredvillighed til at give Loven sin Tilslutning og anerkender, at et Statslaan er nødvendigt. Han er endogsaa af den Mening, at der maaske kunde være Grund til at gaa noget højere end til de 40 Mill. Kr. Andre — det kom frem i Folketinget — have ment, at der var Grund til at gaa noget lavere og indskrænke sig til 30 Mill. Kr. Der er imidlertid fra alle Sider kun een Mening om, at Laanet er nødvendigt, og det vil altsaa blive enstemmigt vedtaget her i Tinget, som det er blevet det i det andet Ting.

Jeg skal ikke komme ind paa det, som det ærede Medlem berørte, om Finansaaaret 1901—02 og om det Laan paa

5 Mill. Kr., der den Gang blev gjort i Nationalbanken, ej heller paa en Sammenligning mellem da og nu; det skal jeg i det væsentlige lade ligge. Naar jeg har berørt dette Punkt ved enkelte Lejligheder, navnlig under Finanslovsbehandlingen i Marts d. A., var det ikke for at rippe op i gamle Skader — det holder jeg i det hele ikke af —, men fordi der var nogen Foranledning for mig til at komme ind paa den Statshusholdning, der har været ført siden Systemskiftet i 1901. Den har nemlig været paa Bane ved forskellige Lejligheder, og det forekom mig derfor ret rimeligt, at jeg anstillede en Sammenligning mellem Tilstanden før og efter 1901. Det har jeg gjort og skal derfor ikke komme videre ind paa det i Dag. Der er heller ingen Anledning til at komme ind paa det af Hensyn til dette Statslaans Nødvendighed, som vi alle have en bestemt Følelse af. Den højtærede Finansminister har gjort udførlig Rede for de Forhold, vi alle kende: Bankkrisen, Sparekassehistorien, de svigtende Indtægter, Omslaget med Hensyn til Toldindtægterne, Omslaget med Hensyn til Statsbanernes Overskud osv. Men der er navnlig en Ting, alle have en Følelse af, og det er den Kendsgerning, at naar man bevilger Tillæg til Lønninger af alt i alt, saa vidt jeg husker, mellem 8 og 9 Mill. Kr., vil det sætte Spor, vældige Spor, i Statshusholdningen. Der kan imidlertid ikke bebrejdes nogen noget i saa Henseende; thi, saa vidt jeg ved, er Forslaget herom blevet tiltraadt fra alle Sider. Jeg havde den Gang en Følelse af, at vi var noget for raske, at vi var vel flotte, men jeg gik dog med til Bevillingen. Det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Villars Lunn) udtalte sine Betænkeligheder ved Forslaget, og jeg maatte i mange Henseender give det ærede Medlem Ret; men saa vidt jeg ved, har det ærede Medlem selv stemt for Forslaget, i alt Fald stemte ingen imod det, og det blev vedtaget enstemmigt her i Tinget.

Naa, sket er sket, og det er ikke værd paa ny at komme ind paa den Sag, men at altsaa en Sum til Lønningsforhøjelse paa henved 9 Mill. Kr. gør et vældigt Greb i Statsindtægterne, forhøjer Udgifterne i væsentlig Grad, er jo klart, og det er da navnlig Hovedaarsagen til, at Statsbanerne have givet 3—4 Mill. Kr. mindre i Overskud sidste Aar end forrige Aar. Hovedgrunden ligger der, men alt dette have vi jo Kendskab til hver for sig, og den højtærede Minister har jo gjort Rede for det, saa det skal jeg ikke dvæle